

IN MEMORIAM.

De dagen des menschen zijn als het gras, gelijk eene bloem des velds, alzoo bloeit hij."

En wij zagen ze bloeien, de bloeme, op de plaats waar God haar had geplant, en wij hebben ons in hare schoonheid verblijd en in haren geur ons verlustigd.

Want als eene schoone en geurende bloem is hij ons geweest, de vriend dien God ons ontnam. Niet als eene dier vele, die door hare helle kleuren reeds uit de verte om de aandacht des wandelaars roepen, neen, maar als eene bloem, die bescheiden wegschuilt onder het gras, en hare teere schoonheid schuchter verbergt voor den blik der menschen. Wie oppervlakkig oordeelde, mocht, zoo hij het wilde, hem voorbijzien en wiens blik nooit langer op hem toefde, dan de vluchtige oogopslag van den onverschillige, heeft hem zeker nooit in waarheid gekend. Te vinden was hij slechts voor wie hem zocht.

Als eene bloem. Niet als de forsche eik, die in eigen fiere kracht zijne kruin ten hemel heft, sterk in zichzelf, onverschillig voor wat hem omringt — maar als eene bloem, tenger van steel, niet lichtelijk alleen omhoogstrevend; maar zoekend naar een steunsel, waaraan ze zich vast kan klampen. Moest ze dat steunsel missen, o! dan bloeide ze óók, deze plant, maar dan beurde ze haar hoofd niet omhoog,